

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 42/08-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. januára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť P. Z., M., zastúpeného advokátom JUDr. M. K., V., vo veci namietaného porušenia práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Krajským súdom v Prešove sp. zn. 3 Co 26/06 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. Z. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. mája 2007 doručená sťažnosť P. Z., M. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. K., V., vo veci namietaného porušenia práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Krajským súdom v Prešove (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 3 Co 26/06, ktorou sťažovateľ navrhol ústavnému súdu vydať nález, ktorým by ústavný súd skonštatoval porušenie čl. 48 ods. 1 ústavy, zrušil rozsudok krajského súdu č. k. 3 Co 26/06-311 z 8. marca 2007 a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

Z podanej sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľ bol ako žalovaný účastníkom konania vedeného Okresným súdom Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“), ktorého predmetom bolo určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Okresný súd najprv rozsudkom č. k. 1 C 1375/97-38 z 11. júna 1998 žalobe vyhovel, avšak na odvolanie sťažovateľa krajský súd uznesením č. k. 4 Co 101/99, 4 Co 102/99 z 31. marca 1999 jeho rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Druhý raz vo veci rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 1 C 1375/97-196 z 12. septembra 2001 tak, že žalobe znova vyhovel, avšak krajský súd i tento jeho rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a to uznesením č. k. 4 Co 109/02-229 z 8. marca 2004. Okresný súd rozsudkom č. k. 1 C 1375/97-250 z 25. júna 2004 žalobu zamietol, avšak krajský súd znova jeho rozsudok uznesením č. k. 4 Co 322/04-270 z 9. júna 2005 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Naposledy rozhodol okresný súd vo veci rozsudkom č. k. 1 C 1375/97-293 z 23. novembra 2005 a žalobe vyhovel. Proti tomuto rozsudku sa sťažovateľ odvolal a o jeho odvolaní rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 3 Co 26/06-311 z 8. marca 2007 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Rozsudok krajského súdu č. k. 3 Co 26/06-311 z 8. marca 2007 nadobudol právoplatnosť 4. apríla 2007.

Po predložení spisu odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu č. k. 1 C 1375/97-293 z 23. novembra 2005 predseda krajského súdu opatrením z 3. mája 2006 nachádzajúcim sa v spise na č. 1. 305A pridelenú vec vedenú do toho času na krajskom súde pod sp. zn. 3 Co 26/06 do senátu 4 Co, a to s poukazom na § 50 ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a § 5 ods. 2 písm. c.) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 118/2005 Z. z. o náležitostiach rozvrhu práce. Do nariadenia termínu odvolacieho pojednávania žiadne iné rozhodnutie predsedu krajského súdu sa v spise nenachádza. Krajský súd vo veci rozhodol v senáte 3 Co. Tým, že vec bola prerokovaná iným senátom, než ako bola pridelená predsedom súdu, došlo podľa názoru sťažovateľa k porušeniu čl. 48 ods. 1 ústavy, keď zákonným sudcom je sudca určený v súlade s rozvrhom práce súdu.

Ako z pripojeného spisu okresného súdu sp. zn. 1 C 1375/97 vyplýva, krajský súd vo veci rozhodoval pokiaľ ide o rozsudok č. k. 3 Co 26/06-311 z 8. marca 2007 v senáte zloženom z predsedu JUDr. M. F. a sudcov JUDr. B. B. a JUDr. M. F. Uznesením č. k. 4 Co 109/02-229 z 8. marca 2004 rozhodoval krajský súd v senáte zloženom z predsedu JUDr. J. K. a sudcov JUDr. M. F. a JUDr. L. Š. Uznesením č. k. 4 Co 322/04-270 z 9. júna 2005 rozhodoval krajský súd v senáte zloženom z predsedu JUDr. M. F. a sudcov JUDr. J. K. a JUDr. G. K.

K ústavnej sťažnosti sa vyjadril prípisom sp. zn. Spr 10138/2007 z 11. septembra 2007 na výzvu ústavného súdu predseda krajského súdu a uviedol, že predmetná vec napadla na krajský súd na odvolacie konanie 18. januára 2006 a na základe automatického pridelovania vecí elektronickými prostriedkami, tzv. elektronickou podateľňou bola zaradená pod sp. zn. 3 Co 26/06. Po zistení, že v predchádzajúcich štádiách konania konal na krajskom súde vo veci senát 4 Co, predseda krajského súdu opatrením, o ktorom hovorí aj sťažnosť, preradil vec do senátu 4 Co v súlade s rozvrhom práce krajského súdu na rok 2006 s tým, že elektronickou podateľňou pôvodne pridelená vec sp. zn. 3 Co 26/06 sa nezmenila. Senát, ktorému bola takýmto spôsobom vec pridelená v zložení JUDr. F., JUDr. B. a JUDr. F., vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 3 Co 26/06-311, a to 8. marca 2007. Z týchto dôvodov nešlo preto o porušenie princípu zákonného sudcu, ale naopak o jeho dodržanie za rešpektovania pravidiel pre pridelovanie vecí uvedených v rozvrhu práce na rok 2006. Ústavnú sťažnosť preto považuje predseda krajského súdu za nedôvodnú a navrhuje ju zamietnuť.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, nepripustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Podľa čl. 48 ods. 1 prvej vety ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi.

Za zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy treba považovať sudcu, ktorý bol určený na prerokovanie a rozhodnutie vo veci v súlade s rozvrhom práce súdu (II. ÚS 118/02).

Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na zákonného sudcu, ktorým je podľa jeho názoru sudca určený rozvrhom práce. Ako vyplýva z rozvrhu práce krajského súdu, ktorým sa pridelenie sťažovateľovej veci riadilo, vec mala byť v súlade s bodom 3 písm. g.) pridelená, keďže išlo o vec, ktorá bola v predchádzajúcom odvolacom konaní už zrušená, „senátu, ktorý rozhodol o jej zrušení. Ak sa zloženie senátu zmenilo, pridelí sa takáto vec senátu, do ktorého je zaradený sudca, ktorý v čase zrušenia veci (rozhodnutia súdu prvého stupňa) túto referoval. Ak takýto sudca už nepôsobí na krajskom súde (napr. v dôsledku skončenia jeho dočasného pridelenia na výkon funkcie), pridelí sa vec senátu, ktorý rozhodoval o zrušení veci (rozhodnutia súdu prvého stupňa), ak v tomto senáte pracujú aspoň dvaja sudcovia, ktorí sa podieľali na rozhodovaní o zrušení rozhodnutia súdu prvého stupňa v predmetnej veci. V ostatných prípadoch sa aj takáto vec pridelí do príslušného senátu podľa aktuálneho rozvrhu práce“. Totožné ustanovenie je i súčasťou rozvrhu práce krajského súdu na rok 2007.

Ako vyplýva z rozvrhu práce krajského súdu na rok 2006 senát 4 Co v čase napadnutia predmetnej veci pracoval v zložení JUDr. K., JUDr. F. a stážista. Z opatrenia predsedu krajského súdu, ktorým bol zmenený rozvrh práce krajského súdu, ďalej vyplýva, že JUDr. K. bol od 3. apríla 2006 dočasne pridelený na Najvyšší súd Slovenskej republiky, preto ako stážista bol na krajský súd dočasne pridelený na výkon funkcie na súd vyššieho stupňa JUDr. F. Z rozvrhu práce krajského súdu na rok 2007 je zrejmé, že senát 4 Co pracoval ďalej v zložení JUDr. F. a JUDr. B. B. ako predseda pod označením 8 Co.

Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti tvrdil, že k porušeniu jeho základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi došlo tým, že „vec bola prejednaná v inom senáte, než do ktorého bola predsedom súdu pridelená“, teda, inak povedané, sťažovateľova vec nebola prerokovaná senátom 4 Co.

Ako z už uvedeného vyplýva, sťažovateľovu vec prerokoval senát 4 Co v zložení z predsedu JUDr. M. F. a sudcov JUDr. B. B. a JUDr. M. F. v súlade s opatrením predsedu krajského súdu na pridelenie veci, ktoré boli vydané na základe rozvrhu práce krajského súdu na rok 2006.

K porušeniu základného práva sťažovateľa na zákonného sudcu v zmysle čl. 48 ods. 1 ústavy nemôže dôjsť v prípade, ak sudcom rozhodujúcim vo veci je sudca určený pre takéto rozhodovanie rozvrhom práce. O takúto situáciu išlo aj v danej veci, a preto ústavný súd musel odmietnuť sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2008